

Kedves Gyülekezet!

Szeretettel köszöntök mindenkit, aki bekapcsolódik áhítatunkba 2020. március 29-én, vasárnap. Szeretettel jelzem, hogy gyülekezeti honlapunkon megtalálhatóak a korábbi ígehirdetések, és napi áhítatok is olvashatóak.

Kegyelem nekünk és békesség Istentől a mi Atyánktól és a mi Urunk Jézus Krisztustól.
Ámen

Lk.20,1-8

20¹Történt az egyik napon, amikor a templomban tanította a népet, és hirdette az evangéliumot, hogy odaléptek a főpapok és az írástudók a vénekkal együtt, ²és megkérdezték tőle: Mondd meg nekünk, milyen hatalommal cselekszed ezeket, vagy ki adta neked ezt a hatalmat? ³Ő pedig így válaszolt nekik: Én is kérdezek tőletek valamit, mondjátok meg nekem: ⁴Vajon János keresztsége mennyből való volt-e vagy emberektől? ⁵Ők pedig így tanakodtak egymás között: Ha azt mondjuk, mennyből, azt fogja mondani: Akkor miért nem hittetek neki? ⁶Ha pedig azt mondjuk, emberektől, az egész nép megkövez minket, mert meg van győződve arról, hogy János próféta volt. ⁷Ezért azt felelték neki, hogy nem tudják, honnan való. ⁸Erre Jézus így szólt hozzájuk: Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.

Ma igénk előzménye Jézus megjelenése a Jeruzsálemi templomban. Lukács röviden elbeszélte beszámolója szerint megtisztítja a templomot, hogy ismét az imádság házává lehessen. Folytatólagosan pedig azt olvassuk, hogy Jézus naponként tanít itt a templomban, és „rajongva” hallgatták őt. Természetesen a korabeli vallási vezetők nem örültek, hogy birtokba veszi a szent területet, hogy már nem csak az utcákon hirdeti tanításait. És itt van a legnagyobb megütközésük: birtokba vesz egy olyan területet, amit eddig ők felügyeltek. Ez az indíték, hogy ismét kérdőre vonják Őt.

1.Igénk első gondolata tehát, a felháborodásban megfogalmazott kérdés: „Milyen hatalommal cselekszed ezeket és kiadta neked ezt a hatalmat?” Honnan veszi Jézus a bátorságot, az engedélyt, hogy itt is intézkedjen és tanítson? Nyilván a kérdés mögött húzódott, hogy Jézusnak nem volt vallási képzettsége, nem volt papírja az ígehirdetéshez és tanításhoz. Honnan vette hát a jogosultságát? Ezt a kifejezést az elmúlt napokban nagyon sokat hallottam, olvastam. Vannak megbízott felelősök, akik egy-egy területen döntéseket hozhatnak, intézkedhetnek. Nekik van hozzáférésünk információkhoz, adatokhoz. Éppen úgy, ahogy mi is fizetünk a pin kódunk megadásával, vagy belépünk az e-mail-os levelezésünkbe egy jelszóval. Az internetes közösségi oldalakon, honlapokon, fórumokon a tagoknak különböző a jogosultsága. Ez beállítás kérdése is. Ki vehet fel valakit egy csoportba, ki tilthat le valakit, ki tehet közzé bejegyzést, vagy éppen ki

törölheti azokat. Azaz végül is a felhasználók között van egy tulajdonos, aki rendelkezhet, esetleg ezt a jogát mással megoszthatja. Ennek a „mintájára” lehet elképzelni a Jézusnak szegezett kérdést is: Ki adott neked jogosultságot? Érezzük a kérdés iróniáját. Ki adott Istennek jogosultságot a világ ügyeibe beleszólni, az életembe beleavatkozni, a diplomáinkban megszólalni, a kusza ötleteink között igéjével megjelenni? Birtokba vettük azt, ami az övé, és mégis az ő jogosultságát akarjuk megkérdőjelezni? Hiszen övé az egész föld és annak teljessége, és az emberről is azt mondja: enyém vagy. Mire használta Jézus ezt a jogosultságot? „Hirdette az evangéliumot.” Volt egy életprogramja, amit meg mert hirdetni. Egy olyan program, amelyben Isten és az ember kapcsolata helyreáll és ember az emberrel együtt tud működni. Ez tényleg olyan borzalmas? Olyan rosszul hangzik? Békesség és öröm lehetne bennem, reménység és életkedv, miközben megölelem a társam, átkarolom a gyermekeimet, nem félek a szomszédomtól, sem az irigyeimtől és az Isten csodáit ünnepelem hálaadó dicsérettel. Ettől a Jézustól félünk? Persze, ha az érdekek mást kívánnak...

2.Másodszor Jézus kérdez: „Én is kérdezek tőletek valamit...” Egy korábbi eset kapcsán Jézus a hallgatók hozzáállására akar fényt deríteni. Ő pontosan tudja mi van az emberben, inkább az embert szeretné önmagával szembesíteni. Keresztelő János lesz a kérdés példája, de ő csak egy a sok eset közül. Az ő szolgálata Istentől való volt, vagy embertől való? Isten akarata munkálkodott benne, vagy csak egy önjelölt ember volt a saját meglátásaival, programjával? De a kérdés mögött sokkal nagyobb, általános érvényű döntésre hívás húzódik meg: vannak önmagadnak adott válaszaid? Mersz válaszolni az élet kérdéseire? Meggyőződésed szerint, vagy félelmeid szerint, vagy hited szerint, de őszintén? Egyelőre mindegy, csak válasz legyen. Ahogy az egykori hallgatók úgy a legkényelmesebb választ keressük mi is: ha azt mondjuk, akkor..., ha ezt mondjuk akkor... Mérlegelve a dolgokat jobb nem válaszolni. Ki intézi a sorsunkat: Isten? Emberek? Ki jelöli ki a helyünket a világban? Isten, vagy mi magunk? Ki ad mellénk társat? Isten, vagy magunk választjuk? Ki oldja fel a félelmeinket? Isten, vagy a létbiztonság? Mi lesz velünk, ha meghalunk? Van Isten országa, vagy csak állítjuk magunkat vele? vagy semmi sincs? Nem tudjuk – hangzik a válasz, és érezzük, hogy ez nagyon kevés. Nem ad semmit, nem vállal semmit, de nem is nyer semmit. Valakinek jogosultságot kellene adni az életemben, hogy megtartsom. Reformátori hitvallásunk a Heidelbergi Káté a vigasztaláshoz kapcsolt első kérdés-felelete szépen megfogalmazza ezt: Mi életemben és halálomban egyetlen vigasztalásod? Az, hogy testestől-lelkestől – akár élek, akár halok – nem az önmagamé, hanem az én hűséges Urának és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok. Ő drága vérével minden bűnömért maradéktalanul megfizetett, és az ördög hatalmából megszabadított. Úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál se hullhat le fejemről, sőt mindennek üdvösségemre kell szolgálnia. Ezért Szentlelkével bizonyosságot ad örök életemről, és szív szerint hajlandóvá és készvé tesz arra, hogy szüntelenül neki éljek.

3. A legkényelmesebb választ hallva Jézus is elhallgat. A sok nem tudom, - de nem is akarom tudni -, válaszokból Istennek elege lehet. Ez nem az az emberi tudatlanság, ami a titkokkal szembeni értetlenségünkről szól, hanem a szándékos tudni nem akarás. Ettől kezdve bármennyire is igyekeztek a Jézust számon kérők elhatárolódni a válaszádtól, mégis csak egy döntést hoztak. A semlegesség megtartása, a nem elköteleződés ma is nagy divat. Mintha ebben lenne a szabadság, az önállóság, a semmitől nem függés igazi valósága. Így nem lehet számon kérni, nem tartozom senkinek elszámolással, felelősséggel. Ez határozza meg a kapcsolatainkat, érdekek mentén szövődő egyezségeinket, sok-sok apróbetűs kitételrel. Pedig ez is egy döntés, amire a válasza Istennek: aki nincs velem az ellenem van. Ez nem hadüzenet Jézustól, hanem csak kimondja azt, amit én nem merek: Köszönöm én a magam jogosultságait megtartom, nem kell a beleszólásod. A történelemben és a bibliai időkben voltak olyan korszakok, ahol az emberek szenvedtek attól, hogy Isten nem szól, nincs kijelentés, nincs útmutatás. Ez a valódi „Isten háta mögött”-i helyzet. Ezért bátorít az ige: „ma, ha az Ő szavát halljátok meg ne keményítsétek a szíveteket!” Szükségünk van Isten szavára, vigasztalására, talán még most jobban, mint máskor. Megkeményedett szívünkkel ne lázadjunk Isten jogosultságai ellen, inkább bűnbánattal válaszoljunk neki, valljuk meg vétkeinket, hogy megszólítson, megvigasztaljon, és az örömhírt, az evangéliumot hirdesse. Ha hallgatsz, Ő is hallgatni fog. Ha alázattal megszólítod, válaszolni fog. Krisztus hatalmának egyetlenkorlátja lehet az életben: az én hitetlenségem. Ámen

Imádkozzunk:

Kegyelmes Istenünk!

Fogyatkozó erőnkkel és türelmünkkel keresünk téged. Bezártságunk, a közösség hiánya már érződik gondolatainkon, félelmeinken. A testvéri közösség bátorító ereje most felértékelődik még inkább. Mégis tapasztaljuk magunkon az ellenállást a segítséggel szemben. Ha szólsz, mi számon kérünk, ha segítséget küldesz, őket kritizáljuk. Az önféltés hálójába kerültünk. Szabadíts meg bennünket. Engedd, hogy párbeszédben legyen veled az életünk, hogy ne költői kérdések mentén beszéljük el egymás mellett, hanem őszinte szívvel tárulkozzunk fel előtted. Kérünk betegeinkért, a magányosokért, a világtól még elzártabban élő testvéreinkért. Bátorítsd és vigasztald őket.

Imádkozunk a betegséggel vívott harcunkért. Engedd, hogy sok mindenre ez a nehéz időszak is megtanítsa bennünket. Vigyázz a családok egységére, hogy ne legyünk túl sok egymásnak, de túl kevés se.

Rád bízunk egyházunkat, népünket, országunkat és az egész világot.

Hallgassd meg könyörgésünket, a mi Urunk Jézus Krisztusért. Ámen

Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek és ne féljen. Ámen

Áldás, békesség!